

Chrönika MMXVI

Det är nu jag ska svara på åldermans fråga genom att berätta en massa saker som har hänt det senaste året. Men allra först ska jag ge er ett gott råd: Drick aldrig en stor rom och cola det sista ni gör på adeldricksnatten, även om det verkar vara en väldigt god idé just då.

För övrigt var fjorårets stora högtid trevlig som vanligt.

Eftersom jag stått här några år och berättat om just året som gått, så det tycker jag att det börjar kännas lite tjatigt. Så när jag sagt ett och annat om det kommer jag att säga nåt helt annat. Vi får se var vi hamnar.

Fjorårets dragning gick snabbt och smärtfritt med vår, numera, stora marskalkskår. Det börjar bli en härlig vana. Vi var tillbaka i Tommarps kyrka och det kändes tryggt och bra. 26 nya recepiender blev fotograferade på trappan och solen sken. Löderup visade sig också från sin bästa sida, medan slänten, efter flera års vänlighet, vågade sig på en fuling. Förmodligen är den utvisad ikväll.

Idel glada ansikten pryder de bilder jag fångade med min kamera, som dessutom kom hem med bilder den tagit själv. Eller kanske någon slug syster hade lånat den en stund. Festsalen var som slänten, levde lite av sitt eget liv och spelade vissa ett litet spratt. Bl. a satte den en stor stolpe mellan bordsdam och bordsherre som följaktligen fick lite svårigheter att prata med varandra. Fast bordsherren sa lite fräckt att det var ingen förlust. Stolpen var också trevlig. Men jag måste nog försvara min syster, hon är i alla fall snyggare än stolpen.

Så till alla nya här idag - allt är inte så allvarligt som man tror. Ha glimten i ögat och se det lustiga i saker.

Ett rådsmöte i augusti med tema Adeldrickning har vi alltid. Den här gången får även marskalkar vara med och vi går igenom bra och dåligt minut för minut. Därefter är det tänkt att vi ska vara bättre till nästa år. Och så äter vi gott givetvis.

Höstens utfärd gick till Trolle Ljungby där man fick se och prova egentillverkad öl. Själv var jag inte med och hoppades in i det längsta att det skulle hänt några små skandaler i samband med det, men så var icke fallet. Jag fick t.o.m. rådet att hitta på något, för sanning är inte alltid det viktigaste i en chrönika. Just sanningshalten fick sig en egen avdelning i fjorårets chrönika, där jag citerade vår käre Gustaf Åberg, så den avhandlar jag inte igen, men det är ju skönt att veta att den är underordnad.

Gillesafton, när hösten kommit, med god mat och dricka är också ett stående inslag. I år fick vi dessutom avnjuta en väldigt intressant föreläsning om DNA i släktforskningen. Magnus från Österlens släkt och folklivsforskarförening berättade om att han t.ex. var släkt med gamla ryska tsarer. Sedan dess har jag också tagit ett sånt prov och fick genast en lista på nya släktingar. Mest släkt är jag med min mor, men det hade jag inte behövt skicka in ett dyrt prov för att få reda på.

GåsaGillet lockade många festsugna och kvällen gjorde ingen besviken. Myen mad och goer mad, gåsatal, i år i lite dramatiserad version, och så dans på det. Så ska ett redigt gille vara.

Julbönen hölls i Hammenhög och även det här året lyfte jag till högre höjder och fick se tornet från insidan. Kimningen ljöd väldigt vackert i den fina vinterkvällen. Vi fyllde församlingshemmet till bredden och åt goda kakor. Mycket handlar om intag av föda som ni förstår, ni som är nya.

Gillesstämman med årsmöte var detta årets första begivenhet. Ingenting rebelliskt gjordes och allt avlöpte lugnt. Själv fick jag inte scenen och berätta om en annan höjd jag varit på, lite högre än

Hammenhögs kyrktorn. De flesta satt andäktigt tysta och lyssnade artigt trots att de fick mycket mer syre än vad jag fick under själva resan.

I år hade jag bestämt mig för att bevista Kattafesten. Det var väldigt många år sen jag gjorde det. Då slog jobbet till med rent sabotage. Det enda jag hann var att springa till församlingshemmet, vräka i min sju sorters kakor och två tårter, ta några bilder, säga hej, hej då och springa hem igen. Den här festen är för barn upp till 12 år och andra med barnasinnen kvar och det verkar som att antalet deltagare ökar. Just nu är gillet barnrikt och det är en fantastisk inkörsport till senare medlemskap. Jag hann också under tuggandet se "Hela havet stormar", vilket barnen deltog i med jubel.

Papegoyan bjöd i år på flera träffar. Omskjutning för både bröder och systrar. Till slut stod ett äkta par som segrare – för andra gången. Dock inte samma par som sist. Ingrid och Bo gratuleras.

För första gången dracks det också ur våra nya snibbaskålar. Alla medlemmar kommer så småningom att erbjudas att köpa en sådan klenod, men egen vald inskription. Övermarskalken gav sitt eget instiftade pris för bästa hatt till sin mor. Motiveringen löd – det är mors dag imorgon och jag har ingen present. Så kan det också gå till.

Och där var gillesåret slut.

Ni nya som precis har gått med tror kanske att alla våra regler, våra kläder och ceremonier gör oss väldigt strikta och allvarliga. Men, som jag nämnde tidigare, är detta icke fallet. Jag kan säga att mången gång har råd och andra blixtnabbt fått fixa och ändra nåt som inte blev riktigt som det var tänkt. Hur släcker man t.ex. en brinnande tumme i kyrkan? Måste man genast springa och hämta ett sigill som ramlar ner för trapporna på Glimmingehus när alla andäktigt lyssnar på Härolden, vad svarar en recepiend när ålderman glömmer vad han ska fråga? Kan Härolden svara på rim när han får en helt oväntad fråga i gillesalen? Hur mycket böter kan man ge för olämpligt tal och uppträdande? Kan man ge böter för att man fick böter? Hur lång tid får egentligen 1:a stolsbroder använda för att fästa en duva på en rejält uringad klänning? Hur mycket historia om Knut måste man kunna? Och där fick jag en snygg övergång till nånting helt annat. Självt har jag väldigt svårt att hålla reda på alla dessa Knutar. Det är i och för sig bara två, men det räcker. Och vid skrivandet av denna kronika visste jag inte att kyrkobladet i år innehåller en liten historik. Så nu blir ni matade ännu en gång.

Det fanns en gång en man som hette Knut. Han var Kung av Danmark, med siffran 4, och han värnade väldeliga om kyrkan. Han tyckte att man skulle ta ut det gamla hederliga tiondet av folket. Dessutom tyckte han att det skulle vara trevligt att kriga mot England. Alltså helt tvärtemot vad befolkningen tyckte. Man löste helt sonika problemet genom att slå ihjäl Knut och då lite ironiskt i kyrkan. Inte bara sådär lite försiktigt i vapenhuset utan framför högaltaret i St Albani kyrka i Odense. Och där ligger han faktiskt kvar. Ja, inte framför altaret, men bakom, helt synlig i en glaskista. Det kändes lite märkligt att faktiskt titta på den 1000-åriga man som gett oss så mycket glädje i gillet. Detta hände den 10 juli 1086. Alltså firar vi vår högtidsfest så nära den 10 juli det går.

Efter ett tag började det att gå rykten om under som skedde vid hans grav och man passade då på att göra honom helig redan 25 år efter hans död.

Knut hade också en brorson som hette Knut. Han blev inte kung, men blev likväl ihjälslagen. Detta skedde den 7 januari och sen man flyttat fram julens avslut en vecka så fick han sin dag den 13 januari och vi kan säga "Knut kör julen ut". Denne Knut Lavard eller Knut Hertug blev också helgon ganska snabbt och framförallt var det farande köpmän som använde honom som skyddshelgon. Så denne Knut var det ursprungliga helgonet för gillena, men på 1300-talet tog Knut Konge, eller Knut

den helige, över mer och mer. Så det är honom vi ägnar vårt gille och vår fest åt. Tack Knut! Flertalet av de andra knutsgillena firar sina högtider i januari.

Att vi i Tommarp har ett gille att tacka för, beror på ett litet sigill som efter ett tag tyddes till SIGILLUM CONVIVII SCI KANUTI IN TUMATHORP. Det är det enda bevis som finns för att det funnits ett gille i Tommarp. För min del räcker det långt. Jag behöver inte så många anledningar till att fira och ha roligt. Det gäller att ta vara på den tid vi har. Alltså håller jag fest i fyra dagar nu. Och för er som inte fattat det konceptet än, kom till oss och fråga. Oss betyder oftast någon blåbandad person.

Ett annat helgon är Jacob. Han har en egen pilgrimsväg i Spanien, som jag vandrat på i 14 dagar precis nu. Nuförtiden vallfärdar ingen till Knut, men det är kanske dags att göra Odense till mål för en trevlig vandring. Vi kan börja här och hämta upp Ystad på vägen och så vidare till Malmö. Och så äter vi gott under tiden! Det är som alltid bara fantasin som sätter gränser.

Och nu tror jag att det är bäst att avrunda denna lilla årsvandring – se där fick jag till vandring igen – innan jag flyter ut i osammanhängande fantasier.

Så jag avslutar exakt likadant som i fjor, med samma Gustav Åberg-citat:

Sålunda och som sagt är: somt är sant och somt kunde så vara, men av vikt är allenast detta: att vi alltfört vilja leva med varandra i Fred och i Endräkt.